

derom, og da hun ikke svarede noget dertil, havde han opfattet Tavsheden som et selvforstaaeligt Samtykke. I Virkeligheden havde hun slet ingenting hørt. Hun havde ikke Tanke for andet end dette ene: at finde Forklaringen paa Pers forandrede Opførsel overfor hende.

Det varede nu ikke længe, før hun kom den paa Spor. Skønt Per tog flittig til Flaskerne, lykkedes det ham ikke at skjule sin Uro. Skraas overfor ham sad nemlig Nanny og morede sig kostelig med en anden Herre. Hun havde naturligvis sin Mand tilbords; men hun havde sørget for at faa en af sine Tilbedere, den forhenværende Kavaleriløjtnant, nu Assuranceagent Hansen-Iversen, anbragt ved den anden Side; og det var med ham, hun hele Tiden underholdt sig.

Engang imellem lagde hun rigtignok Kinden kælent ned paa sin Mands Skulder i den tydelige Hensigt at holde ham skadesløs. Og Dyhring følte sig øjensynlig heller ikke brøsthølden men besvarede hendes Ømhedsytringer med en naadig Blinken.

Det var dog ikke, fordi han var saa uforstaaende, som hun mente; men han var temmelig sikker paa, at hun ikke vilde misbruge sin Frihed til i Smug at overskride Grænsen for, hvad han kunde tillade. Efter at have lært hendes Natur og Karakter nærmere at kende, og navnlig efter at han (til yderligere Beroligelse for sig) behændigt havde opkildret hendes Ærgerrighed og udmalet et Fremtidsperspektiv for hende, der endte i selve Hoffets Sale, følte han sig overbevist om, at hun vilde vogte sig for det blotte Skin af Skandale. Hvor stor Fristelsen maaske end kunde være for hende, vilde det sikkert gaa hende, som naar hun